

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

XI. évf. 7. szám

2006. JÚLIUS

Jubileumi évben

Évekkel ezelőtt elkezdtük a tervezgetést és készülődést János atyával és Gyuri atyával, majd a közvetlen előkészületeket már András atyával, hogy plébániánk és templomunk jubileumi évét méltóan ünnepeljük.

Úgy érzem magam, mint annak idején fiam az érettségi előtt, kinek osztályfőnöke a gimnáziumi évek során sokszor példálódzott a fiúknak, hogy: *majd, ha kikerültök az életbe...*, vagy: *majd, ha a saját lábatokra kell állni...*, aztán érettségi előtt drámaian közölte: *a majd az most jött el. Igen, a majd eljött, nekünk, újlakiaknak is, és ha egy percre megállunk a nagy rohanásban, megrendülten vesszük tudomásul háromszáz éves múltunkat. Nem tudom, ki milyen mélyen gyökeredzik Újlakon, én meghatódva olvasom anyai felmenőim nevét a Historia Domusban, dédnagyapámét a hősök emléktábláján. Egyik kedves újlaki testvérünk kifejezésével élve templomunkat *otthon templomnak* érzem. És bizonyára sokan így vagyunk, mert a tervek szép lassan valóra válnak. A templomfestés, a templomismertető könyv és képeslapsorozat már a jubileumi megnyitóra elkészült. Azóta részt vehettünk buszos zarándoklaton és lelkigyakorlaton, majd gráci vendégeinket fogadtuk. Tovább szeretnénk építeni-szépíteni templomunkat, a lábamat kőborításához és a lourdes-i rács elkészítéséhez ezért kérjük a hívek áldozatos segítségét.*

Templomunk búcsúnapja a jubileumi év csúcspontja. A 1/2 11-es ünnepi szentmisén szolgáltatja ki a bérmálás szentségét Erdő Péter bíboros úr. Reméljük, hogy a „rég” újlaki atyák közül is többeket viszontláthatunk. Három ajándék is készül e napra: Tarján Mária templomtörténeti kiállítást állított össze, Tóth Miklós Zsolt karnagyunk vezetésével kórusunk és a Viadana kamarazenekar Mozart Koronázási Miséjét adja elő, Gyarmathy Dóri pedig mint a Katolikus Rádió munkatársa kétórás műsort készít Újlakról (ezekről a programokról a részletes ismertetést lásd a hirdetéseknel).

Templomunk búcsúnapja a két kismama, Mária és Erzsébet találkozásának ünnepe. Az ünnephez kapcsolódóan hálát adok az Úrnak a jubileumi évben születendő első unokáért és édesanyjáért, és minden kismamáért, – különösképpen az újlakiakért – akik megfogant életet hordoznak szívük alatt. Talán nemsokára megint kiírhatjuk az első padok szélére: gyermekek padja.

H. B. E.

Segíts meg, Mária!

„Régi kor árnya felé visszamerengni mit ér?”
(Kölcsey)

Réginek számíthat-e a háromszáz vagy kétszázötven év? A kétezer már bizonyára. Unatkozó, csavargó, fölvágó, nagyképű rómaiak nyomait látva kutatunk egy mára már letűnt kultúra után. Semmi dolguk nem volt errefelé! A Duna vagy a melegvízű források vonzották őket ide.

Kis ugrás az időben: Domonkos – Norbert – Ferenc, a majdnem szent, a fogadalmat tevő, a legkedvesebbet a hazáért Istennek adni kész Béla király idejében újabb éppen erre járó gyűjtögetők, rombolók, templomdöntögetők – tatárképű jött-mentek. A semmit nem hozók, a mindent szétvivők. Rosszabb már nem jöhet! De igen: ha tovább marad. Azt hitte, hogy rokon. Csodálkozó dühvel ölt, országolt, kegyet osztott, és lófarkat növesztett. A tatárokat IV. Béla feledtetni tudta volna, a törököt soha senki!

Már jött is az igazságot tevő – itt-ott ő is rokon. A kisebb ne válogasson családi dolgokban. Ez már új kor, ez már Neobuda, Újlak, hamarosan Budapest. Hittünk a szabadságharcban – mindenben hiszünk! Még azt is hisszük, hogy háború is kezdődhet lelkesen, hát még szabadságharc. Csak hát az előre nem látható Béke a legszörnyűbb.

Majd pár évtized és új remény: ez lesz az igazi. Ez végleg a mienk! Világos és Arad, bitók és golyók, szétzilált sorsú, helyüket nem találó emigránsok után nem tudtuk, hogy jöhet rosszabb. Jött! A XX. század. Az I. és II. világháború, veszített forradalom.

Konok, kapaszkodó segítségkérés, nem feledett hittell, reménnyel meg bizalommal Istenéhez forduló, a közbenjáró szolgálattelvők szavát, tettét érteni tudó és akaró újlaki hívek példája – a megérintő kegyelem folyton új áradásának befogadása. Elég ehhez egy nagyszerű pillanat felismerése: Vízitáció=látogatás, Sarlós Boldogasszony, és egy újra és újra, mindig szebbé festeni kívánt oltárkép: a Segítő Szűz Máriáé.

Nagyon távolról jön a bölcsesség egy közmondásból: „Soha ne nőjje be a fű barátod házához vezető utat”. Anyánk, Mária, Te mondd: „Jaj, én fiam, én fiam, hadd menjek utánad” (Weöres Sándor). Meg *A pócsi Mária*: „Lesz Mária és életem is lesz még” (Ady Endre).

2007-ben Újlak agóniája helyett: Misszió! Most segíts meg, Mária!

András atya

Újszövetségi és apokrif iratokról

Oly korban élünk, amikor az apologetika, azaz a hitvédelem a mai, keresztény és különösen katolikusellenes tendenciát mutató légkörben előbb-utóbb újra szükségessé válik. Ilyenkor az ember teljes egzisztenciájával Istenre próbál hagyatkozni – hiszen enélkül nem lesz hiteles a tanúságtétel – ehhez pedig elengedhetetlen, hogy intellektuálisan is foglalkozzék hitének kérdéseivel. Világos összefoglalót és útmutatást hallhattak – gyakran érdekes vagy éppen abszurdításokban nevetséges történetekkel fűszerezve – azok, akik június 12-én este szüfolásig megtöltötték a Szent Erzsébet hittantermet Anzelm atya előadásán.

Az évszázadokkal korábban elkezdődött és napjainkig gyűrűző történet mélyén az emberi – és sátáni – gögöt lehet felfedezni, hiszen az egész Da Vinci kódos kérdéskört némileg leegyszerűsítve vissza lehet vezetni arra, hogy amit 1500 éven át és azon túl elfogadott az Egyház, azt önjelölt – változó egyéni adottsággal megáldott – emberkének megkérdőjelezték/ik.

folytatás a 2. oldalon

IGE-IDŐ

„Magam terelgetem majd juhaimat és magam telepittem le őket – mondja az Úr, az Isten. Megkeresem az elveszettet, visszaterelem az elszéledtet, bekötözöm a sérültet, ápolom a beteget, a kövér és egészséges fölötte meg öröködöm.” (Ez 34, 15-16)

Kedves testvérek! A fenti szentírási részben Isten a Jó Pásztor képében mutatkozik meg, s ez a kép túlmutat az Ószövetségen. Krisztus is arról beszél, hogy Ő a jó pásztor, akit ismernek övéi, és hallgatnak rá.

Milyen vigasztaló, hogy bármilyen állapotban vagyunk is, az Úr törődik velünk, és nem hagy magunkra. Ismertük Őt, de hűtlenné lettünk és másfelé tekergünk? Nem égettük fel a hidat magunk mögött! Bármikor vissza lehet térnünk Hozzá, még csak szemrehányást sem fog tenni!

A rajongásunk lanyhult irányában? El-elmaradozunk a szentmiséről, gondolván, hogy elegendő csak vasárnap eljárunk? Betű szerint valóban elegendő, de hová lett a buzgóságunk? Kérhetjük a segítségét, és Ő visszaterel bennünket!

Lelki sebeket hordozunk, amelyek nehezen gyógyulnak? Sőt úgy érezzük, hogy egyáltalán nem? Nincs mitől félnünk! Olyan orvosunk van, aki nem él vissza a bizalmunkkal, s a legnagyobb szeretettel gyógyít minket! Fizikai betegség gyötör? Esetleg ágyhoz vagyunk kötve? Sosem vagyunk egymagunkban! Jézus velünk van, mindig jelen van az életünkben. Szent testével táplál és erősít minket. Testvéreket küld és nem feledkezik meg rólunk!

Semmi bajunk, csak úgy érezzük, mindenki más fontosabb, mint mi? Ugyan! Isten minket sem hagyott el! Örül, hogy biztos mag vagyunk Egyházában, és nem veszi le a pillantását rólunk. Örökös fölötte és vigyáz ránk, így maradhatunk hűségesek Hozzá.

Az Úr füves legelőn telepített le bennünket. Maradjunk ott, bármivel csábítana is minket a nyár.

Júliang Erika

folytatás az 1. oldalról

A két fő ok, amiért az utóbbi időben az úgynevezett apokrifek iránti érdeklődés ennyire fellángolt, a hagyományos vallásos műveltségnek nagyon alacsony szintre süllyedése a nyugati kultúrákban, és hogy hanyatló korunk egyike a történelem olyan visszatérő időszakainak, amikor a furcsaságokra nyitottabbak az emberek. Tudniillik az már megszokott – mondhatni „unalmas” –, ha az újszövetségi iratoknak a hagyományos változatát halljuk, míg ha ettől eltérővel találkozunk, akkor az érdekes. A különféle információhordozókon mindenrovára betörő virtuális világ azt a képzetet keltheti az emberben, hogy amit lát, biztosan megtörténhet, és innen már csak egy lépés azt gondolni, hogy akkor meg is történt.

Kulcsfontosságú a kor és az akkor keletkezett iratok megértéséhez, hogy tudjuk, akkoriban nem létezett a szerzői jog ma ismert fogalma. Senkit sem érdekelt, hogy ténylegesen viszszaemelt-e az írásmű a megnevezett szerzőre, ha megütötte azt a színvonalat, amelyet a szerző, akinek tulajdonították, képviselt. Megtaláljuk ezt az ókori keresztény iratoknál is.

A kánonnak elismert újszövetségi iratok mind az első századból valók, és két fő jellemzőjük az apostoli eredetre való visszavezethetőség és a – fontosabb – egyetemesség, vagyis az egész akkori egyházban ismerték és használták őket a liturgiában, ahol eredetileg is születtek. Ezzel szemben a többi, apokrifnek nevezett irat a második századtól kezdve keletkezett, és mindig valamilyen titkos tudásra, „gnózisra” hivatkozik. Az apokrif iratok háttérben mindig a gnoszticizmust lehet felfedezni, azt a heterogén szellemi áramlatot, amely már a kereszténység előtt kialakult – erősen kötődve a platóni felfogáshoz –, és a test/anyag és szellem/lélek kettősségét a végletekig

Munkácsi Péter

1983-ban születtem Budapesten, azóta is itt élek. Amióta az eszemet tudom, újlaki vagyok, rengeteg szál köt plébániánkhöz. Édesanyám is itt nőtt fel, szüleim esküvője is itt volt, mivel anyai nagyszüleim révén tősgyökeres újlaki a család. Nagypapám, dr. Lengyel Endre sok-sok éve tagja a plébánia képviselőtestületének.

Hárman vagyunk testvérek, kis gyermekkorunk óta ide járunk templomba nővéremmel, Zsófiával és húgommal, Annával együtt.

Az Újlaki általános iskola után az Óbudai Gimnáziumban végeztem tanulmányaimat, jelenleg Gödöllőn vagyok a Szent István Egyetem negyedéves hallgatója, közgazdász-gazdálkodás szakon. Jövőre végzek egyetemi tanulmányaimmal, és bár ez ellentétes a mai általános felfogással, szeretném majd hasznos, emberi célok eléréseért kamatoztatni az itt megszerzett tudásom.

Sok meghatározó élményt köszönhetek ennek az egyházközösségnek. Itt okítottak először a hitről, Marika, Mária és Kati néni hit-tanóráin, itt lettem elsőáldozó, később itt részesültem a bérmálás szentségében is. György atya biztatására lettem a Hangyák közösségének egyik alapító tagja.

Kimondhatatlanul sokat kaptam közösségem tagjaitól, akik máig a legjobb barátaim. Szabad időm nagy részét most is velük töltöm. Ezt a kincset próbálom továbbadni annak a nemrég indult kis közösségnek is, amely a mostani 10-12 évesekből alakul jömagam és még néhány „Hangya” vezetésével. A nyár kivételével minden második szombat délelőttünk az övéké, minden energiánkkal azon vagyunk, hogy sikerüljön a mienkhez hasonló közösséggé kovácsolni az övékéit is.

Szívesen segíték a templom körül adódó munkákban, rámolástól, takarítástól kezdve a ministrálásig. Az a megtiszteltetés ért, hogy a legutóbbi választások során a képviselőtestület tagjává lehettem. Igyekszem megfelelni a bizalomnak, és hasznosan közreműködni a plébánia életében, ügyes-bajos dolgaiban.

Újlaki arcok

hangsúlyozta, abszolút negatív értéket tulajdonítva az előbbinek és abszolút pozitívát az utóbbinak. Ennek a ferde elgondolásnak következményeként akár szembe lehet állítani egy „rossz istent”, aki az Ószövetségben szerepel, egy „jó isten-nel”, aki pedig az Újszövetségben. A kicsavart logika segítségével még Júdás szerepét is lehet úgy tálni, mint ami szükséges volt Jézusnak a test börtönéből való kiszabadulásához – íme Júdás, a jótevő, legalábbis Júdás evangéliuma szerint.

Összefoglalva: a Krisztus korában túlbujánzó misztériumvallások, szinkretista, gnosztikus vallási közösségek egyszerűen felismerték a kiváló alkalmat, hogy a második századtól látványos gyorsasággal hódító új vallás, a kereszténység szárnyain vitessék magukat, és így saját tanait eredményesebben terjeszthessék. Csakhogy a lóláb nagyon hamar kilógott a gnosztikus iratok mentalitása miatt, nem is említve, hogy ezek a szövegek egyáltalán nem terjedtek el az egyházban, az ősegyház nem vallotta őket magáénak. Így aztán szépen kimaradtak a kánonból.

Akit egyébként a Da Vinci kódos sztori részletesebben érdekkel, ne az eredeti könyvet olvassa el – csökkentsük ezzel is a bevételüket! – hanem inkább az egy hónapja a Washingtoni Katolikus Egyetem kiadásában megjelent „Da Vinci csalás”-t, amit szakértők írtak az eredetire reagálva.

Végezetül egy jótanács: olvassunk bátran apokrifeket is – úgyis belecsömörlünk. De ha már a Szentlélek segítségével Egyházunk ilyen gondosan kiválogatta a tiszta búzát a konkoly közül – ne feledkezzünk meg a Szentírásról sem, és olvassuk nyitott szívvel Isten Igéjét minél gyakrabban.

Dr. Molnár Gábor

Családi események

Megszületett: június 23-án Szabó Tamás és Vörös Andrea első gyermeke, Bence, aki Vörös Gábor és Csilla első unokája.

A keresztség szentségében részesült: június 4-én Árvai Noémi Virág, 11-én Székely Barnabás, 17-én Herold Fábián, 18-án Kovalcsik Nóra Borbála.

Örök hűséget esküdött egymásnak:

június 4-én Moravek Krisztián és Pék Marietta, 10-én Haraszi Kristóf és Knipfer Helga, 17-én Koppány Balázs és Köles Rita, 24-én Kühne Attila és Aberle Andrea, Tözsér Attila és Csanádi Gabriella, valamint Jakab Kristóf és Jobbágy Zsuzsanna (az Országúti Ferenceseknél)

Halottaink: Angyal Vilmos (88), Gaál Györgyné (85), Kiss Gyuláné (86), Homokiné Bertli Ilona (58), Bozsó Ernőné (93), Nóra Józsefné (87), Králik Miklós (66), Behringa József (86), András Istvánné (52), Fogarassy Dénes (92).

Érettségizőink:

Jónás Izabella, Koncsos Melinda, Lasetzky Krisztina, Nyulasi András, Zotter Zsuzsanna.

Friss diplomásaink:

Bozsai Orsolya (konduktor) Harmat László (), Udvary Emese (kertészmérnök)

Kápolna az erdőben

A kiscelli parkerdőben, a Doberdó út mellett álló Szent Vér kápolnát a III. kerületi önkormányzat renováltatta, Kiss-Rigó László segédpüspök úr pedig június 1-én szentmise keretében újraszentelte. Szépitő munkákat végeztek a kápolna környékén is, újrarakták a lépcsőket, murvával felszörták az utat, játszótérket létesítettek, a kiscelli kálvária stációit díszkerítéssel vették körül. (Az első két állomás sajnos változatlanul a forgalmas autópályán maradt.)

A legenda szerint hajdan a török elől menekülő keresztények táboroztak le ezen az erdei rejtékelyen. Szomjasak voltak – és egyszerre forrás fakadt a földből, hogy ihassanak. A hálás hívek később kápolnát emeltek a forrás fölé. A forrás – és ez már tény – ma is ott buzog az oltár alatt.

Szokolay Antal szerint a kápolna 1810-ben (az újraszentelésről tudósító *Helyi Téma* szerint 1812-14-ben) épült. „Kietreiber Imre ... az apja által épített kiscelli (akkori nevén »Christus auf der Wiese« kápolnát” az újlak egyháznak adományozta, ám azt „két év múlva a határjáró bizottság az újlakiak nem kis bosszankodására az óbudaiaknak ítélte oda”, olvashatjuk a 80 éves újlaki évkönyvben. Meglepő a kápolna neve: *Krisztus a mezőn*. Talán más volt a táj 200 évvel ezelőtt?

A kápolna a háború után az újonnan létesült Óbuda-hegyvidéki egyházközséghez került. Még a hetvenes években is tartottak benne vasárnaponként szentmisét, az elmúlt negyedszázadban azonban megromlott állapotban elhagyottan állt, időnként hajléktalanok tanyájául szolgált. Ma a Vörösvári úti Szentlélek plébániához tartozik, az újraszentelő misszionárius Tavas Gellért plébános úr koncelebrálta.

Sz. J.

Július 23.

Újlaki szentek: Szent Apollinárisz

Templomunk mellékoltárainak tetején általában bájos puttók lebegnek. Kivételt a két hátsó mellékoltár képez, ahol két-két szent áll az oltár párkányzatának tetején. A Szent Flórián oltárt „Kubányi János tabáni magyar

szószóló és felesége emeltette 1774-ben... Első ereklyéje 1778-ból származik, tehát valószínűleg ekkor fejezték be díszítését.” (Magyarország Műemléki Topográfiája, II. 167) Ennek tetején, baloldalt áll Szent Apollinárisz, püspöksüvegben, pásztorbottal, bal kezében lecsüngő láncsal.

Ravennában két impozáns bazilika is emelkedik a szent püspök tiszteletére, a San Apollinare in Classe és a San Apollinare Nuovo. Hogy *Apollinaris* a város első püspöke volt, kétségtelen; hogy mikor élt, abban eltér a történészek véleménye a legenda elbeszélésétől. A legenda szerint Apollinárisz Antiochiából érkezett Itáliába Szent Péterrel, aki Ravennába küldte őt. Itt meggyógyította egy tribunus feleségét, aki férjével és egész háznépével együtt keresztény hitre tért. Classe városában Apollinárisz egy nemesember hallását adta vissza, egy ravennai patrícusnak pedig halott leányát keltette életre és keresztelte meg. Csodatettei után mindig arra kényszerítették, hogy a pogány isteneknek áldozzon, és amikor erre nem volt hajlandó, kegyetlen kínzásokban és raboskodásban volt része (talán erre utal a lánc a szobor bal kezében). Amikor Vespasianus császár is elítélte, egy patrícus, aki maga is keresztény volt titokban, próbálta rejtgetni, de a felizgatott nép megtalálta és súlyosan bántalmazta a szentet, aki még haldoklása napjaiban is tanítványait oktatta.

A *Legenda aurea* gyenge pontja mai szemmel nézve: Amikor kínzó forró vizet öntöttek a megkínzott püspök sebeire, felbőszült tanítványai több mint kétszáz pogány megöltek. Ez az állítás bizony ellentétes az egész ókeresztény kor szellemével, a középkor harcias kereszténységét tükrözi. Higgyünk hát inkább a történészeknek, akik szerint Apollinárisz 200 körül volt Ravenna első püspöke, és bizonytalan évben (az új Magyar Nagylexikon szerint éppen 200-ban) július 23-án halt meg. Egy későbbi legenda mindenestre ezt a változatot is megtoldja azzal, hogy a szent az üldöztetések elől Dalmáciába menekült, ahol hirdette az evangéliumot és elhárított egy éhínséget. Hogy Apollinárisz végül hitéért szenvedett erőszakos halált, abban minden elbeszélés egyetért.

A többváltozatú legendák és a díszes templomok szentünk régi és elterjedt kultuszáról tanúskodnak: A *San Apollinare di Classe* a maga híres *Jó Pásztor* mozaikjával az oltár fölött már 549-ben állt! Különös, hogy ezer év elteltével, az ellenreformáció idején is fontos szerep jutott szentünk tiszteletének: az Apollinárishoz címzett római templom mellett volt a *Collegium Germanicum*, ahol a német papokat képezték ki a német protestánsok visszatérítésére. Apollinárisz tisztelete főleg a Rajna-vidéken terjedt el, Düsseldorf városa védőszentjeként tiszteli. Itt őrzik ereklyéit is a Szent Lambert bazilikában. A szent ünnepe a Rajna-vidék legnagyobb búcsúja, július közepe után egy héten keresztül tart. Apollinárisz napját egyébként a legújabb naptárrendezés során 2000-ben három nappal korábbra, július 20-ára helyezték át.

Hogy miért került szentünk szobra az újlaki templomba, csak találgatni lehet. Talán a Rajnától ide települtek hozták magukkal tiszteletét. Apollinárisz egyébként hagyományosan a tügyártók védőszentje; vajon művelték-e ezt a szakmát hajdan Újlakon? A mai konfekcionált világban persze háttérbe szorult a tű szerepe, de hogy ez a régi világban mennyire másképpen volt, azt hadd illusztráljuk egy 109 éves idézettel:

„A ki a tű ügyes és hasznos forgatására tanítja a leányt: a boldogságra tanítja. Mert a szép varrás nemcsak munka, nem csak kenyérkereset, de művészet és poézis. Ez a nőnek természetadta, rendes ösfoglalkozása.

Teleszedheti a fejét valaki tudománnyal, olvashat halomszámra könyveket, lehet doktorkisasszony, tudós tanár, művész, - de ha azt a fényes piczi jószágot, a varrótűt, nem tudja a kezében úgy forgatni, a hogy kell, nem igazi leány akkor, nem igazi nő. (Magyar Lányok, 1897/III. 300.)

Ajánljuk tehát elsősorban a tűforgató újlaki asszonyokat Szent Apollinárisz oltalmába.

Szaszovszky József

Egyházközségünk rendszeres programjai

Miserend:

hétfő, csütörtök, szombat: 18⁰⁰
kedd, szerda, péntek: 6³⁰
elsöpénteken 18⁰⁰ is
vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Gyóntatás: szentmisék előtt vagy után,
és minden csütörtökön este ¾ 7-½ 8-ig.

Szentségimádás: minden csütörtökön és
minden hónap első szombatján a szent-
misék után.

Zsolozsma: péntek 7⁰⁰; vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap
21-i szentmisét.

Imaest: minden hónap harmadik hétfőjén a
szentmise után, kb. 18³⁰-kor.

Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573):
hétfőn és pénteken 10⁰⁰ – 12⁰⁰
kedden, szerdán és csütörtökön
16⁰⁰ – 18⁰⁰

Karítás (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ – 19⁰⁰

Könyvtár (bejárt a plébánia udvaráról):
vasárnap 9⁰⁰ – 10³⁰

Templombúcsunk eseményei

▪ Július 2-án a ½ 11 órai ünnepi szentmisén
Dr. Erdő Péter bíboros, prímás, érsek úr szol-
gáltatja ki a bérmálás szentségét.

▪ A kápolnában kiállítás nyílik plébániánk és
templomunk kettős jubileuma alkalmából,
mely a 300 év történetét mutatja be plébá-
nosaink munkásságának tükrében. A kiállítást
András atya nyitja meg július 1-jén este 7
órákor. Megtekinthető július 2-től 16-ig,
szombaton és vasárnap 9-től du. 4 óráig, hét-
köznap du. 4-től 6 óráig.

▪ Július 2-án, du. ½ 5-től ½ 7-ig a Magyar
Katolikus Rádió *Ajándékkosár* című műsora
az Újlaki Szent Boldogasszony Plébániáról
szól. Mivel ez egyben kívánságműsor is, bárki
küldhet verset, zenét ismerőseinek. Kívánni
előre is lehet a 06-1-255-33-33-as telefonszám-
mon és az info@katradio.hu e-mail címen.

▪ Július 2-án, vasárnap este ¾ 8-kor jubile-
umi koncert lesz templomunkban. Egyház-
községünk 300., templomunk 250., kórusunk
30., újlaki fennállásának 10. évfordulóján a
Szent Boldogasszony kórus a Viadana ka-
marazenekarral együtt adja elő Mozart Kor-
onázási miséjét. Vezényel Till Ottó és Tóth
Miklós Zsolt.

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta

A szerkesztőbizottság tagjai:

Havasiné Zentai Edit, Koncsosné
Jobbágy Éva, Szaszovszky József

Kiadja: Újlaki Szent Boldogasszony
Plébánia (1023 Budapest, Bécsi út 32.)

Felelős kiadó: Spányi András plébános

Júliusi naptár

2. V. **Sarlós Boldogasszony**, templomunk búcsúnapja
lásd külön részletezve
3. H. **Szent Tamás apostol**
7. P. Napközis tábor befejezése
11. K. **Szent Benedek, Európa fővédőszentje**
15. Szo. **Szent Bonaventura**
16. V. **Kármelhegyi Boldogasszony**
18. K. **Szent Hedvig**
22. Szo. **Szent Mária Magdolna**
24. H. **Árpád-házi Szent Kinga**
25. K. **Szent Jakab apostol**
26. Sze. **Szent Joakim és Anna**
29. Szo. **Szent Márta**
31. H. **Loyolai Szent Ignác**

Köszönet a Mártáknak, a Máriáktól elnézést avagy: Jól sikerült a gráciak újlaki látogatása

Dél-gráci barátaink ismételt beharangozott újlaki látogatása június első hét-
végén sikeresen lezajlott. Vendégeink negyvenen voltak, köztük a plébánia
esperes-plébánosa, a lelkipásztori kisegítő, Angelika nővér, az egyházközség
világi elnöke (mint az út szervezője) és a plébániai lap szerkesztője. Programja-
ik nagyjából az előzetes terv szerint zajlottak. Rögtönzött program volt szombat
este vacsora után egy rövid pesti éjszakai városnézés, vasárnap délelőtt pedig
mintegy a máriacelli zarándoklat (tréfás) viszonzásaként a felújított Doberdó
úton felsétálva a kiscelli múzeumot és romtemplomot néztünk meg.

A programok közül kiemelkedően sikerültek azok, melyeknek színhelye a plé-
bánia volt: a szombat esti rövid köszöntő és a vasárnapi ebéd. Újlaki asszo-
nyok: Judit és Judit, Kati és Kati, Csilla, Györgyi, Gréti, Monika, Éva, Eliza néni
és Edit, Mária és Anna minden várakozást felülmúlva tettek ki magukért terítés-
ben, főzésben, felszolgálásban és mosogatásban, szinte elkényeztetve vendé-
geinket, akik mindezt hálás örömmel fogadták. Köszönet jár természetesen a
szombat esti vendéglátó családoknak, a vársétán kalauzolóknak, a vendégek-
nek bármely programon társaságot nyújtóknak is, de az újlaki Márták szolgálá-
táé a pálma.

Meg kell követnem viszont azokat az újlaki Máriákat, akik a kilenc órai szent-
misére jöttek. (Ezek közé a Máriák közé oda érhetünk nem egyet a fenti Márták
közül, sőt persze férfiakat is.) Akik a Tanítást akarták hallgatni, bizony hossza-
dalmas és nem egészen odaillő köszöntő „áldozatai” lettek. Szolgáljon némi
mentségül, hogy ez a beszéd a magyar szervezőknek is meglepetés volt, és
hogy Ausztriában az ilyesmi nem idegen a templomi szokásoktól.

Egy ilyen látogatás elsődleges célja a két plébánia hívei közötti kapcsolatok
elmélyítése. Az utazó fél számára természetesen kaland is, új látványok, szo-
kások, ízek megismerése. De profitál belőle a két plébániai közösség önmagá-
ban is. Most, a labdarúgó vébé idején a sport nyelvéből kölcsönözve a kifeje-
zést: „csapatjátékunk sokat fejlődött” Szentháromság vasárnapján. Sz. J.

Értjük-e egymást?

Az előző számban, bár címe szerint csak egy beszélt erről, három írás is a fenti
témával foglalkozott – talán a szerzők szándéka nélkül is erősítve egymást. Az
első cikk a pünkösdi „szóértés” kapcsán egymás megértésének vágyáról-
igényéről-kéréséről és a félreértések kinyíról-sérelmeiről elmélkedett. A másik
kettő mintha az előbbieket illusztrálta volna. Egyik a meg nem értés szüle-
tődések nyomán keletkező gondokról beszélt, ez esetben mintegy száz ember
(nem idézőjelben) mindennapi kenyerének veszélybe kerüléséről. Példát kap-
tunk arról, hogy az alázat hatékonyan képes helyreállítani a megsérült bizalmat.
Végül egy próbálkozásról olvashattunk a magyar és osztrák – nemcsak nyelvi –
különbségek okozta kommunikációs szakadék újbóli áthidalására, aminek
eszköze a vendéglátás volt. Résztevéként, de elfogulatlanul elmondhatom ez
utóbbiról: sikerült! Volt köztünk, aki minimális nyelvtudásával is föl merte vállalni
a vacsoravendégeket, és lelkesedése legyőzte a nyelvi korlátokat. Értjük-e tehát
egymást? Talán nem mindig és nem mindenben és nem úgy, Uram, de küzdünk
érte, és úgy tűnik, így pünkösöd táján, mintha a Lélek is jobban velünk lenne!
Merítsünk erőt a fenti példákából!

ghart